

Un pardalet ferit

Text: Josep Vallverdú
Dibuixos: Pilarín Bayés

Federació
Catalana de
Donants
de Sang

Federació
Catalana de
Donants
de Sang

Generalitat de Catalunya
Departament de Salut

Edita: Federació Catalana de Donants de Sang

1a edició: Agost 2018

Promotors: Marc Ibars i Xevi Arumí

Textos: Josep Vallverdú

Dibuixos: Pilarín Bayés

Impressió: Impremta Pagès - Anglès (Girona)

Dipòsit Legal: B/20742-2018

Queda totalment prohibida la reproducció total o parcial tant dels textos com dels dibuixos, sense l'autorització dels autors.

Un pardalet ferit

Text: Josep Vallverdú
Dibuixos: Pilarín Bayés

En Víctor venia del jardí. Portava alguna cosa entre les mans, com si portés un tresor. El seu avi era a la porta.

–Mira què he trobat.

–Què és això?

–Un ocell. No pot volar. L’he recollit de terra.

–Vejam.

Era un pardal. Obrint les mans tacades de sang en Víctor el deixà veure. L’ocellet tenia una ferida al pit.

–Renta’t a l’aixeta de la mànega, –li va dir l’avi. I rumiava: “Què en farem d’aquest pardal? Estarà malferit”.

La Clàudia, la germana d'en Víctor, més menuda, arribà.

–Què és, això? –va demanar, encuriosida.

–És un pardal! –cridà el seu germà.

–Víctor, què vols que en fem? –fou la pregunta de l'avi.

–L'hem de posar bo, no?

–Pobre ocell! –deia la Clàudia.

–L'embenarem i el deixarem a la gàbia on teníem el canari.

–I es curarà?

Tots dos germans semblava que no pensaven en altra cosa. Embenaren el pardal, que movia el cap i obria el bec.

–Potser té gana –digué la Clàudia.

–Potser té set –digué en Víctor.

–Espera –va fer l’avi–. Amb una cullereta.

Van mullar el bec del pardal, bo i ajagut. L’ocellet obrí i tancà els ulls.

–Com li direm? Quin nom li posarem? –preguntà la Clàudia.

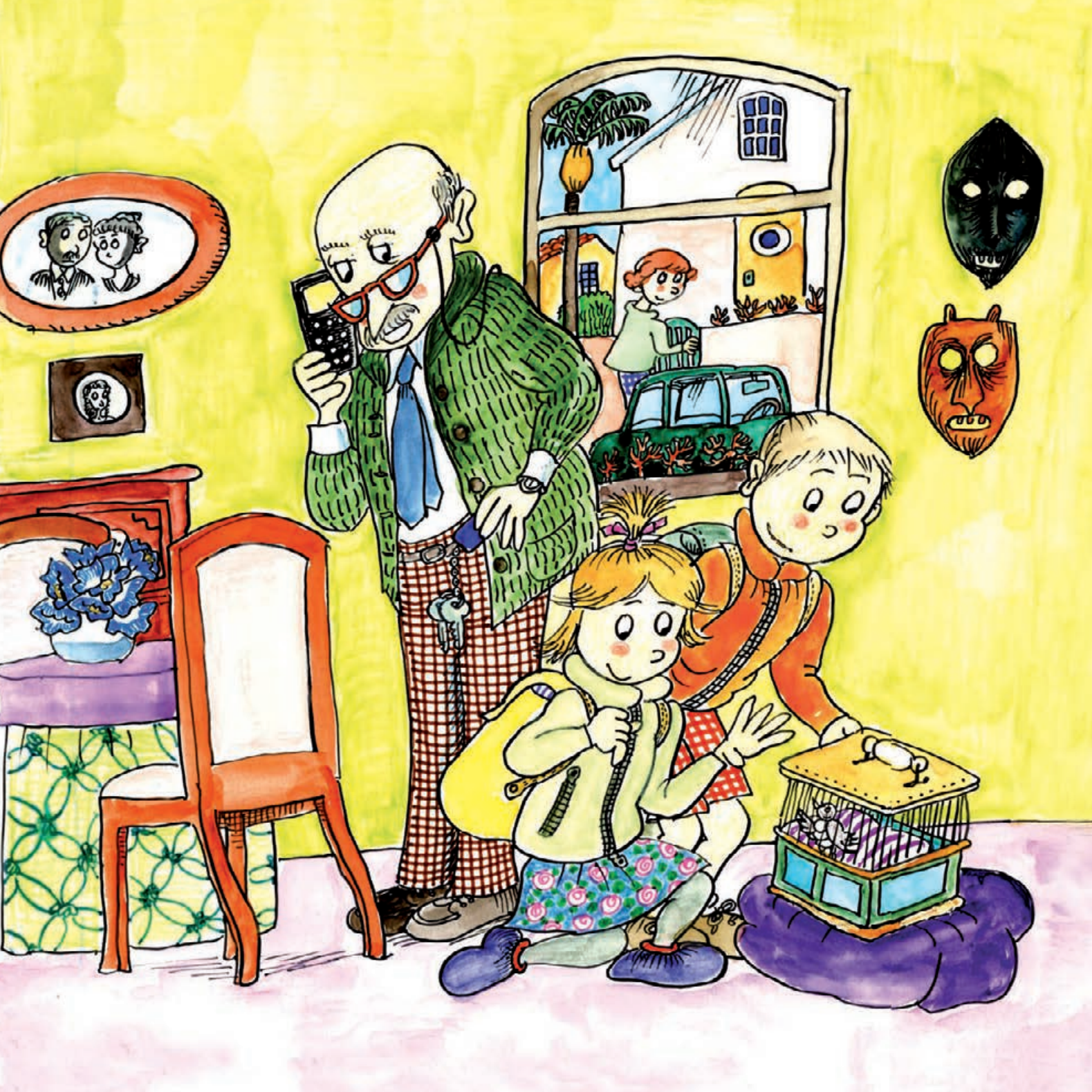
–Pinxo, Bequet, Nano, Piu-piu...

–Deixeu-vos de noms, recolliu plats i tasses. Després us pentineu, que us portaré a escola.

Aleshores sonà el telèfon: era l’àvia, des del seu lloc de treball.

–Ramon: ja estan a punt els nens?

–Àvia, Àvia, Iaia, Iaia, Padrina, Padrina!!!

–No crideu –va dir l’avi–. Ara te’ls porto, Xon.

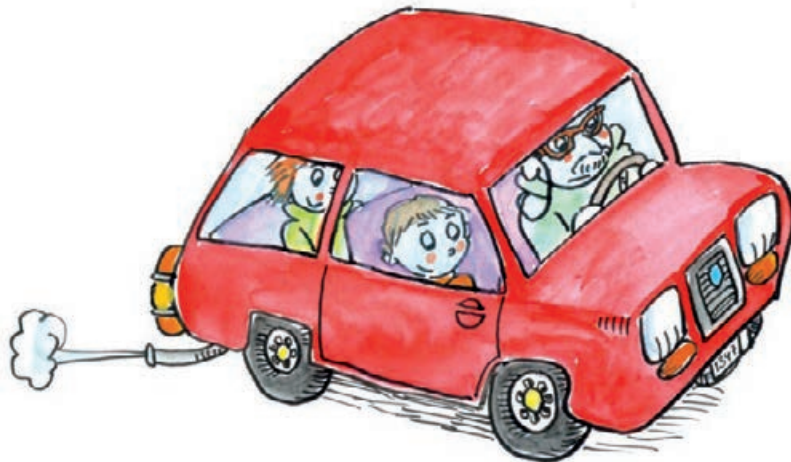
Agafaren les motxilles. Els dos germanets anaren a veure el pardal.

–Piu, piu... –va fer la Clàudia–. I el pardal obrí els ulls un instant.

–Em coneix, em coneix, m’ha dit “Clàudia”!

Ja eren al cotxe. En Víctor va deixar anar un gemec.

–Au, no et queixis –va dir l’avi–. L’hem deixat ben embenat, ajagut, descansant. La ferida ja no sagnarà més.

L'escola que l'àvia dirigia va saber de seguida que la Clàudia i en Víctor eren amos d'un pardal. Aquell dia les classe foren sobre ocells: pardals, orenetes, cadernereres...

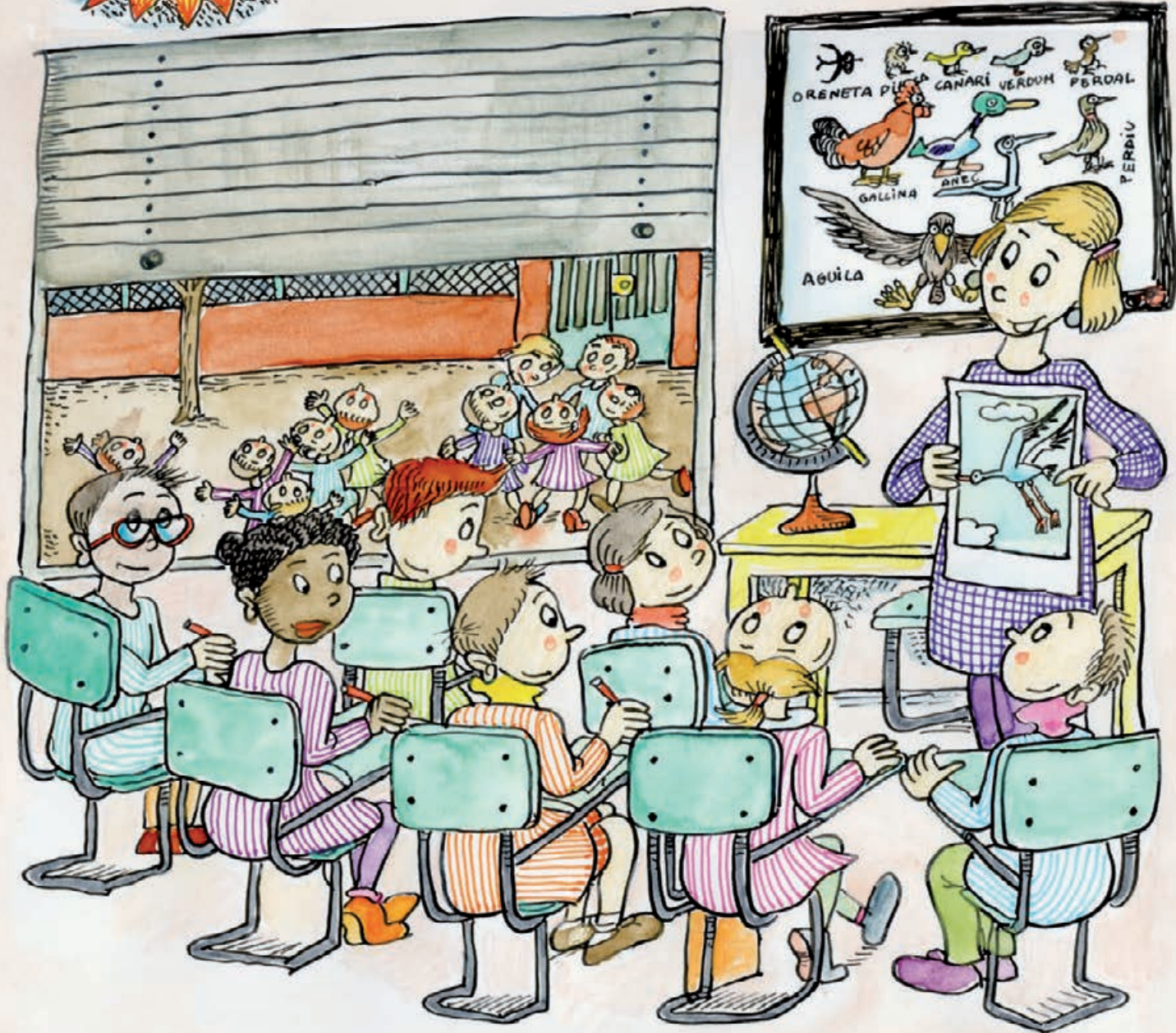
Els dos germans estaven pensant en el Piu-piu.

–Sou uns ploramiques –els va dir l'àvia–. De segur que el pardal que dieu és més valent que vosaltres.

–Està bé, àvia Xon, ja no gemegarem.

Hora del pati! Havia sonat el timbre. I els que semblaven un vol de pardals van ser els nens i nenes corrent a esbarjo.

A la tornada de l'escola, a la tarda, l'àvia Xon s'aturà a veure la neboda, metgessa, que treballava a l'Hospital.

–Núria, avui porto els nens amb mi.

–Mira que macos! –féu la Núria– Voleu que us faci una visiteta de tieta metgessa? Una injecció? No?

Bromejava. Però en Víctor va sortir amb una de les seves:

–Escolta, per què no cures el pardal?

–Quin pardal? –la Núria no entenia què dimonis passava.

–El meu pardal –va declarar el nen.

–Ei, que també és meu! –va exclamar la Clàudia.

–He trobat un pardal ferit. Havia perdut molta sang. Amb l'avi l'hem embenat i ara és a la gàbia, descansant. Fes-li una “fusió” tu.

–Una transfusió, vols dir?

La Núria estava tota sorpresa.

–A veure: tu saps què és una transfusió?

–Em sembla que és passar sang d’una persona a una altra.

–I saps com va això de les transfusions?

–Doncs, que jo puc donar la meva sang al pardal..

–Nooo. Ha de ser de persona a persona. Mira: aquest vespre aniré a casa vostra, em presentes el pardal... té nom?

–Piu-piu, –aclarí la Clàudia.

Mentrestant van tenir notícies. L’avi telefonava dient que el pardal tenia els ulls oberts tota l’estona.

La Clàudia alçà la veu:

–Fes un petó al Piu-piu.

La tieta Núria va portar un vídeo que ensenyava una transfusió. Del braç d'una persona un tubet connectat a la bossa deixava passar la sang.

–Que fàcil!

–Sí, oi? Què és el més important en una transfusió?

–La sang.

–No: els donants. Si tenim generosos donants de sang, voluntaris, tenim sang, convé que hi hagi molts nois i noies donants: salvarem moltes vides, curarem moltes persones ferides, malaltes... A tot el món hi ha un munt de persones que donen sang.

–I nosaltres dos, la Clàudia i jo... podem ser donants?

–I tant! Quan sereu més grans, us esperem.

Donació
de Sang

L'àvia i l'avi estaven molt cofois i emocionats.

–Què fa el pardal? –van demanar, de sobte, els nens.

–El pardal –explicà l'avi– s'acaba de posar dret. Ja està fora de perill.

En Víctor i la Clàudia van exclamar allora:

–Però nosaltres serem donants!

Nota final:

Els personatges d'aquesta història són reals, de carn i ossos, molt bones persones; qualsevol dia en coneixereu de semblants.

El pardal és l'únic personatge inventat. Tant li fa, oi?

Preguntes per fer un cop llegit o explicat el conte

- En Víctor, què portava a les mans?
- Com tenia les mans en Víctor?
- Què li passava a aquest ocell?
- On va trobar el pardal?
- Els dos germans, la Clàudia i en Víctor, estaven contents o preocupats?
- Quina solució van trobar per cuidar el pardal?
- Quin nom li van posar al pardal?
- La neboda de l'àvia Xon es deia Núria, era metgessa i treballava en un hospital. Què els va dir als dos germanets?
- Què li va demanar en Víctor a la metgessa?
- Saps com funciona una transfusió de sang?
- Com és que en Víctor no pot donar la seva sang a en Piu-Piu?
- La tieta Núria els va portar un vídeo que ensenyava una transfusió. Què s'hi veia en aquest vídeo?
- Què és el més important en una transfusió, la sang o els donants?
- Per què?
- T'agrada ajudar? O bé ho vols tot per a tu?
- Com et sents quan els teus amics o amigues t'ajuden?
- A qui podem ajudar si som donants de sang?
- Saps a partir de quan una persona pot ser donant de sang?
- Creus que quan tu siguis més gran seràs donant de sang?

*Des de la **Federació Catalana de Donants de Sang**, estem molt agraïts a Pilarín Bayés i Josep Vallverdú, per la seva col·laboració en la difusió d'una actitud tan generosa i altruista com és la donació de sang. A través d'aquest conte, s'ajuda a potenciar l'adquisició de valors i a educar amb l'exemple.*

Moltes gràcies Pilarín i Josep!

Pilarín

Pilarín Bayés i de Luna (Vic, 21 d'abril de 1941)

El 1964 es llicencià a l'Escola Superior de Belles Arts de Sant Jordi – Universitat de Barcelona.

És una reconeguda dibuixant i ninotaire catalana.

Va iniciar la seva tasca professional a la revista *Cavall Fort*. Des del seu primer llibre *El meu pardal* fins aquest *El pardalet ferit* ja són un miler de llibres il·lustrats, dos d'ells escrits per en Josep Vallverdú. Ha col·laborat en innumbrables publicacions i exposicions.

La seva obra reflecteix el compromís amb Catalunya. Del seu entusiasme viatger, n'ha aprofitat l'experiència per convertir-se en una veritable cronista gràfica de cultures, territoris, indrets i personatges de totes les èpoques.

La seva vasta cultura i qualitat humana fan que la seva obra tingui un reconegut prestigi tant a Catalunya com arreu.

Web personal: pilarin.cat

Honors:

- Creu de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya (1991)
- Premi Serra d'Or (1992)
- Medalla d'Or de la Ciutat de Vic (2011)
- Premi Comte Jaume d'Urgell (2014)
- Premi Socarrada Major (2018)

Josep Vallverdú i Aixalà (Lleida, 9 de juliol de 1923)

El 1945 es llicencià en Filosofia i Lletres per la Universitat de Barcelona.

Ha alternat la docència amb la traducció, l'assaig, la narrativa i el teatre.

És autor d'una prolífica i diversificada obra, més d'un centenar, especialment coneguda per les narracions destinades als lectors més joves.

L'any 2000, Ocon Films i Enciclopèdia Catalana inicien l'adaptació en dibuixos animats de la sèrie de novel·les *Rovelló*, en 26 episodis per a la televisió.

És Soci d'Honor de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana.

Web personal: www.vallverdu.org

Honors:

- Creu de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya (1988)
- Premi d'Honor de les Lletres Catalanes (2000)
- Doctor Honoris causa per la Universitat de Lleida (2004)
- Premi Jaume Fuster dels Escriptors en Llengua Catalana (2012)

